

Nyári egyetemi beszámoló

Gellén Elizabeth

Turizmus-vendéglátás alapszak (KVIK)

Indonézia

BINUS University

2019. július 21. – augusztus 4.

Megvalósult a Keleti Üzleti Akadémiai Központ (OBIC)
nyári egyetemi ösztöndíjprogramja keretében

Nyári egyetem Indonéziában

Első hét Jakartában, a fővárosban

Megérkezésünkkor a reptéren az úgynevezett iBuddie-k vártak minket, akik a BINUS Egyetem tanulói, és a hét során végig kísérték minket, segítettek megismerni a várost.

El is indultunk egy kisbusszal a szállásra, amely a BINUS Square volt. A szállás nagyon szép, modern és tiszta volt. Első este volt egy „welcome dinner”, melyen az iBuddie-k is részt vettek velünk, és már ott elkezdődött a kapcsolatépítés. A vacsora nagyon finom volt, egyből kipróbáltuk a helyi ételeket.

Minden napunk reggelivel kezdődött, melyet a szálláson, a földszinten kaptunk. Indonéz ételek voltak mindig, amit elég furcsa volt megszokni, hiszen még reggelire is rizst kaptunk. A 4. napon már kezdtem hiányolni a kenyeret és egy finom magyar gyulai kolbászt zöldségekkel, de integrálódtunk, megettük mindig hálásan akármit is kaptunk.

Reggeli után sulibusszal mentünk a Binus különböző iskoláiba (több is van Jakartában). Az órák érdekesek voltak, az első például az Bahasa Indonesia volt, melyen elsajátíthattuk a helyi nyelv egy apró töredékét. Nagyon megtetszett a nyelv, hiszen nem olyan nehéz, és elég ősinek mondható, így fontolóra is vettem, hogy a jövőben én is megtanulom.

Az órák után a helyi taxival – mely egy alkalmazáson keresztül hívható és nagyon olcsó (a neve Grabcar) – mentünk a városba felfedezni, nézelődni. Az iBuddie-k mindig velünk voltak, és ahogy sétáltunk, nem győzték megválaszolni a kérdéseink. Nagyon intelligens és okos egyénekkel voltunk körülvéve, hiszen szinte minden témakörben tudtak érdekességeket mesélni. Indonézia régi történelméről, művészetről, életről, hiedelmekről, elítéltekről... tudáséhes énünk kielégült volt minden nap.

Szabadnapunkon elmentünk a Taman Mini Indonesia-ba, ahol az indonéz szigetvilágot építették fel, és minden sziget sajátosságát, hagyományait, kultúráját megismerhettük egy kicsit. Majd az óvárosban, Kota Tua-ban töltöttük a délutánt, ahol kávéztunk, a helyi piacot jártuk, beszélgettünk, több múzeumot is megnéztünk. Fantasztikus nap volt! A helyi indonéz emberek végtelenül kedvesek, mosolygósak, vidámak, vendégszeretőek és barátságosak.

Nagyon olcsó ételeket ettünk (főétel 160 Ft), minden nap friss, helyi jellegzetes gyümölcsökből smoothie-t ittunk (100 Ft).

Malang

Már maga a repülés Malangra is csodálatos volt, mert a gépről láthattuk az óriási, felhők közé emelkedő vulkánokat. A reptéren már vártak minket a helyiek. Az első este itt is volt egy „welcome dinner”, ahol nagyon finom helyi ételeket kaptunk.

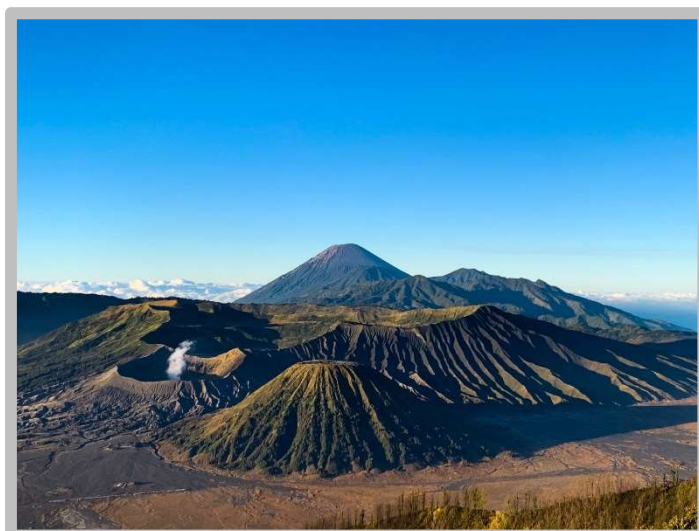
Másnap el is kezdődött a sulis reggel 9-kor. A napjaink hosszúak voltak, mindegyikből próbáltuk a lehető legtöbbet kihozni az ott létünk alatt, így kicsit elfáradtunk.

A tanárok egyszerűen csodálatosak voltak Malangon. Vidámak, mosolygósak (ez alapjáraton minden indonéz emberre jellemző), az órák gyorsan elteltek, sok kacagással. Annyi mindent elsajátíthattunk Indonéziáról a két hét alatt. Nagyon hálás vagyok ezért, mert ma már tudom, hány napba telik egy vállalkozást létrehozni Indonéziában, milyen arányú a korrupció, milyen a környezetvédelem, milyen bevételei vannak a kis- és középvállalkozásoknak.

Projekt munkát kaptunk, melyen egész héten dolgoznunk kellett. Mi, magyarok egy csapatba kerültünk. Nagyon szorgosan és ambíciózusan álltam a feladathoz, hisz' bizonyítani akartunk ebben, mennyire jók vagyunk. Az eredménye meg is lett a munkának, hisz' a 6 csapatból a mi projektünk lett az első helyezett a zsűri alapján. Mérföldkőként boldogok és büszkék voltunk egymásra és magunkra.

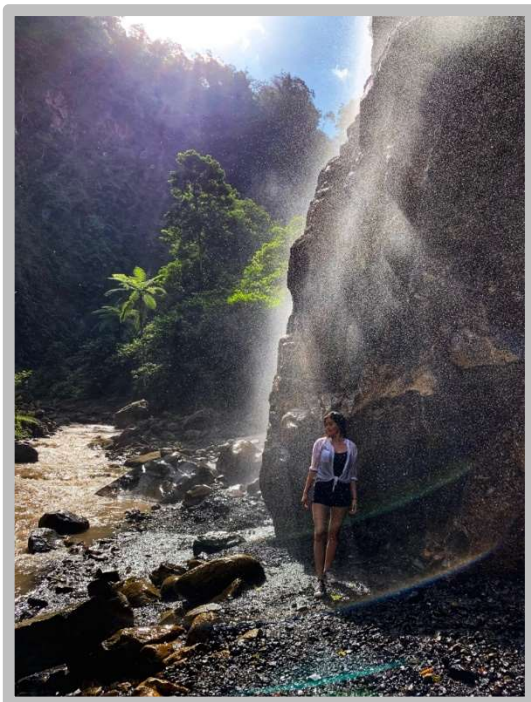
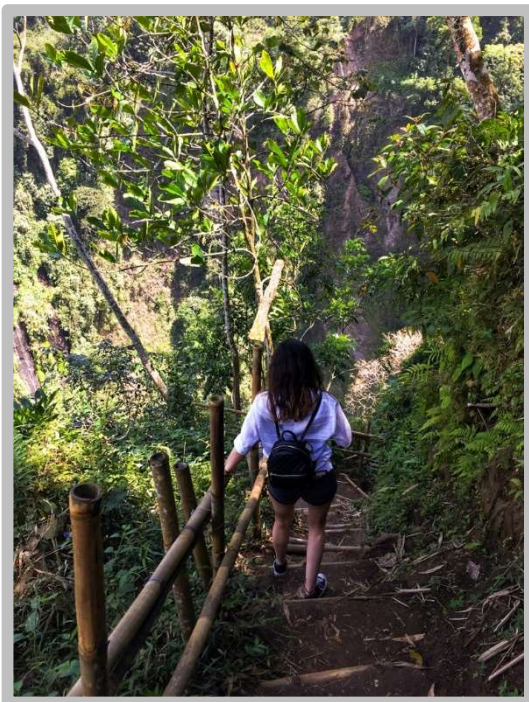
Elkövetkezett a várva várt péntek és szombat, a szabadnapok. Pénteken hajnalban indultunk a Bromo vulkánhoz megnézni a napfelkeltét. Hajnali 3 volt, amikor felértünk 2800 méter magasra. A nap csak 5-kor kelt fel, így addig várnunk kellett a 9°C-ban. Mivel a legjobb helyről akartuk nézni a napfelkeltét, a korlát mellett vártuk ki a hajnali 5-öt. Megfagyott lábujjak, kékülő száj... de mindez megérte, amint felkelt a nap, hisz' a látvány feledhetetlen volt. A Bromo pár nappal érkezésünk előtt tört ki, így még láttuk füstölni.

A szombat sokak (magamat is beleértve) legjobb napja volt. A helyi koordinátor úrnak érkezésünkkor jeleztem, hogy a sziget legszebb vízesése itt van 3 órányira és szeretnék elmenni. Azt mondta, ha sikerül meggyőzőnöm 14 embert, hogy csatlakozzanak és kifizetik időben, ő szerez járművet. Annyira lelkes voltam, hogy fél órán belül össze is szedtem magam mellé az embereket, akik az út végén nem győzték megköszönni, mennyire jó, hogy rávettem őket.

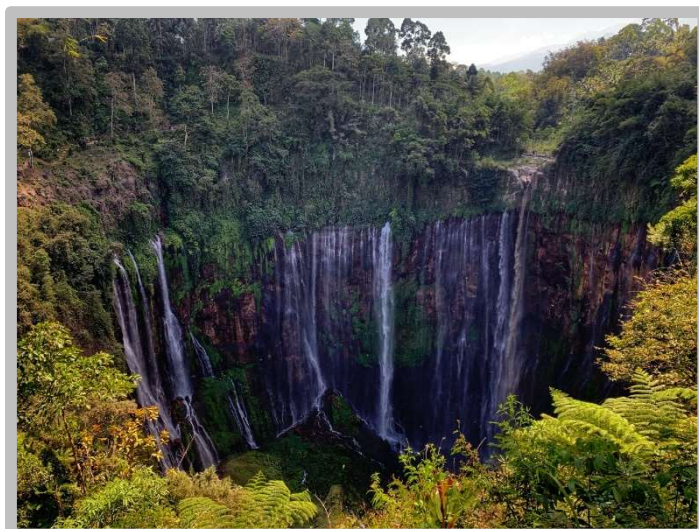

Szóval elindultunk szombat reggel 8-kor a Tumpak Sewu nevezetű vízeséshez, majd 3 óra elteltével meg is érkeztünk. Mintha egy esőerdőben lettünk volna, bambuszlépcsőn másztunk, kötelek segítségével sziklákon ereszkedtünk a mélybe, hogy onnan csodálhassuk a természetet. Eszméletlen túra volt. Annyira lelkes és felfedezésre éhes voltam, hogy mindvégig elől vezettem a sort Zsófival. Nagyon jó csapatépítő is volt, mindenhol segítettük egymást a mászásban.

Elképesztő volt a természet, a vízesés, az öböl. Sosem jártam még ilyen csodás helyen. Kalandra vágyva, az éhséggel nem törődve 5 órán keresztül csak mentünk, másztunk, kúsztunk az erdőben.

Sok mindent írnék még a két hétről, de ezt a sok élményt leírni nem lehet.

Köszönöm és hálás vagyok az OBIC-nak, hogy részese lehettem ennek a programnak!